

nepřítel mého nepřítele je můj přítel

Aleš Pitzmos

RAKŮV

NEMESIS

NEMETON

MEMETON

Aleš Pitzmos

Rakev: Nemesis

Nakladatelství Nemeton

Čáslav 2026

NEMETON

Kniha, kterou právě držíte v ruce, je dílem literární fikce. Jména, postavy, události a místa v ní uvedená jsou buď smyšlená, anebo použita ve fiktivních souvislostech.

Aleš Pitzmos

Rakev: Nemesis

Copyright © Aleš Pitzmos, 2025

Cover design © Aleš Pitzmos s využitím obrázku generovaného AI

Czech edition © Aleš Pitzmos – Nemeton, 2026

ISBN (pdf) 978-80-88670-16-2

ISBN (ePub) 978-80-88670-17-9

ISBN (mobi) 978-80-88670-18-6

Část I.

Orbita

I.

Věděla jsem, že je to jenom sen. Byl však tak krásný, že jsem v něm chtěla zůstat co možná nejdéle – byl totiž odrazem mé minulosti. Tehdy jsem měla všechno. A dnes... nemám nic.

Stála jsem na konci skalnaté pobřežní zóny poloostrova Punta de n'Amer, vystavovala jsem odhalená ramena rannímu slunci a hleděla na blankytně modré moře. A snila jsem. O záhadných krajích, které tam někde v dálce jsou, o Maroku a Alžírsku, o nichž často hovořil otec. Tam daleko na jihu je prý ještě větší poušť než tady, celé písčné duny, klenoucí se od obzoru k obzoru. A divní tvorové se dvěma hrby, kteří prý dokážou prožít celé dny bez toho, aniž by se napili vody! Jsou skuteční? A pokud ano, jak to dělají? Mají v sobě nějakou houbu, která tekutiny uvnitř nich uchovává? Tak takové otázky jsem si ve svých osmi letech kladla.

Náhle jsem ucítila, jak mě něco štíplo v zátylku. Nazlobeně jsem se otočila a spatřila jsem svého bratra, Jeroma, který na mě mířil prakem. Vystřelil. Další zásah jsem schytala do odhalené paže. Zabolelo to.

Zlostně jsem vykřikla a sebrala jsem ze země velký kámen. To už se dal na ústup a zmizel mi ve stádečku mečících, vyhublých koz, které naši rodiče na Punta de n'Amer chovali. Přestože jich byla stovka, každou z nich jsem znala jménem. A měla jsem mezi nimi i své kamarádky. Jedna z nich, Milady, ke mně přišla a strčila do mě svým čumákem.

„Mee-e,“ řekla.

„Taky tě mám ráda,“ zašeptala jsem a políbila ji na čelo mezi malé růžky.

„Alice!“ ozval se od našeho starého přívěsu hlas mé matky. „Alice, snídaně!“

Poplácala jsem Milady po jejích strakatých zádech a vypravila jsem se pěšinkou, vinoucí se mezi keřiky vřesu a pokroucenými borovicemi, ke karavanu, který už pamatoval lepší časy. Rodiče s ním procestovali většinu Evropy a Afriky, kde kázali víru čistých.

A pak, když se chystali založit rodinu, zakotvili tady: na jednom z Baleárských ostrovů, na Mallorce.

Pod baldachýnem bylo umístěno několik zažloutlých, plastových židlí a stůl, na nějž právě matka kladla rebarborový koláč. Nechyběl ani džbán mléka, které nám daly naše kozičky. Otec už tam seděl, pokuřoval ze své fajfky (ucítla jsem štiplavý zápach marihuany) a koukal se do laptopu. Své místo u stolu zaujal i Jerome, který do sebe začal ihned cpát první dílek koláče. Zašklebil se na mě. Měla jsem chuť ho nakopnout, ale ovládla jsem se. Rodiče neradi viděli, když mezi námi byly rozmíšky.

„Brzy se něco semele,“ pravil otec toho dne. „Cítím to v kostech. Armageddon je na spadnutí.“

„Víš, že nemám ráda sýčky, zlato!“ kárala ho matka. Ale spíš jí šlo o nás, nechtěla, abychom nic z toho slyšeli. Přála si totiž, abychom dál žili v iluzi bezpečí, kterou pro nás s otcem vytvořili, byť někdy bývalo těžké ji udržet.

„Hegemon Feng Bao je zlo, největší, co svět postihlo od dob Stalina,“ ignoroval ji. „Jistě brzy zaútočí na Ocelovou oponu. A na tichomořské ostrovy pod správou Konfederace.“

Matka nesouhlasně mlaskla. „Nás to nemusí vzrušovat. Jsme daleko. Hodně daleko.“ Mrkla na mě a na Jeroma. „A pokud snad přijde zkáza, my ji přežijeme, protože jsme vyvolení samotným Jehovou. Protože jsme čistí.“

Tohle většinou otce uklidnilo. Toho dne však nikoliv. „Co když ale Fenga podpoří Chalífát?“

„Děti, co kdybyste si vzaly člun a vyrazily na ryby?“ podívala se matka – čelo zvrátné starostmi – na mě a na bratra. „Ještě předtím, než začne pražit sluníčko.“

Rychle jsem do sebe nacpala kus koláče. Jasně že jsem chtěla rybařit! Milovala jsem to! O něco méně mě ale těšilo, že mi bude dělat společnost Jerome, na něhož jsem měla stále vztek.

Bratr na mě upřel své nebesky modré oči a mrkl na mě – tak, jak to uměl jen on. I když byl občas protivný hajzlík, zbožňovala jsem ho. Takže jsem zase rychle roztála a obdařila ho úsměvem. Bylo zapomenuto.

Vstal od stolu, div neporazil židli, a rozesmál se. „Poslední u člunu je pako!“ Pak se rozběhl k pobřeží. A já zamířila za ním, byť jsem ještě netušila, že tenhle den navždy změní idylku, v níž jsme žili. Ve chvíli, kdy jsem se hnala za bratrem, přeskakovala jsem kameny a obíhala keřiky vřesu a jalovce, které byly svorně pražené letním sluncem, však bylo všechno ještě v pořádku. Brzy jsem se ocitla na skalnatém pobřeží poloostrova. Na hladině azurově modrého moře se pohupoval náš člun, k němuž jsme museli doručkovat po ocelovém žebříku, jenž byl zapuštěný do vápencové skály.

Člun byl starý jako náš karavan, přesto však stejně jako on mému srdci milý. Byl natřený jasnými barvami a jeho přídi dominovalo ochranné Horovo oko, neboť to byl import z nedaleké Malty, kde se podobným loďkám říkalo *luzzu* a od nepaměti sloužily tamním rybářům.

Jerome přeskočil ze žebříku na jeho dno, já mezitím odvázala kotevní lano.

„Až budu dospělý, stanu se rybářem,“ řekl mi, když jsme seděli uvnitř a on zkušeně zabíral vesly. Jejich listy rozrážely drobné vlnky, které se stříbřitě třpytily v záři jitřního slunce.

„Je ti teprve osm!“ vyhrkla jsem. „Nemůžeš tušit, co budeš v budoucnu dělat!“

„Ale jo, tuším,“ řekl trucovitě, na pažích se mu napínaly svaly – a *luzzu* klouzala po hladině a nesla nás do nedalekého zálivu. „Možná se dokonce vypracuju a budu mít vlastní rybářskou společnost. A bicáky jako Pepek námořník!“

Uchechtla jsem se, sáhla jsem přes okraj *luzzu* a začala jsem na bratra cákat vodu.

„Za co?!“ ječel a pustil vesla, aby mi útok oplatil. Svlažila mě vlhká sprška. A vzápětí další, protože Jerome začal vodu nabírat oběma rukama.

„Za to, že vymýšlíš blbosti!“ křikla jsem.

„To nejsou blbosti!“

Za několik chvil jsme byli celí mokří – a zároveň spokojení. Slunce nás však zase rychle osušilo. Brzy jsme se ocitli v srdci

zálivu, který byl naším domovem. Naším skrytým rájem, i když někdo by ho označil za peklo. Stejně tak já, po mnoha letech, když jsem konečně pochopila všechny souvislosti.

Okolí Punta de n'Amer bývalo dříve hojně vyhledáváno turisty. Na západ od něj se nacházela letoviska Sa Coma a S'Illet, na východ pak Son Moro, Cala Millor a Cala Bona. Pobřežní promenády byly vroubené restauracemi, obchody a hotely. Ve třicátých a čtyřicátých letech jednadvacátého století však už tak těžce zkoušený svět zasáhla řada krizí, zároveň zaúradovala i příroda. Středomoří bylo spalováno teplotami, v létě atakujícími i padesát stupňů Celsia ve stínu, hřebíčkem do rakve pak byl výbuch sopky na řeckém ostrově Nysiros; vzniklá tsunami zpusťovala celé východní Středomoří a doputovala i na jih a východ Mallorky. Poníčená pobřežní letoviska byla ponechána ladem a více než polovina obyvatel ostrova byla evakuována do pevninského Španělska, kde už zůstala, neboť se neměla k čemu vracet. Jihovýchodní pobřeží Mallorky však nezůstalo opuštěno nadlouho. Jen pár let po ničivé tsunami se začalo stávat rájem pro ty, co chtěli žít v odloučení, alternativně. Jimž globalizace, nástup AI a ideály transhumanismu nic neříkaly. Mezi nimi byla i moje rodina, patřící k takzvaným čistým – víra v Boha, Jehovu, se u nich kloubila s odmítáním jakýchkoliv tělesných úprav.

Mně a bratrovi se stala opuštěná mallorská letoviska hřištěm. Nevnímali jsme torza hotelů a výškových budov. Ani trosky, povalující se po ulicích. Rezivějící vraky lodí, jež byly vyplaveny na pobřeží. Vnímali jsme jen pohádkové, opuštěné království – skoro jako by se jednalo o nějaký zámek, postižený zlou kletbou. A my byli ti, co mu znovu vdechnou život, co ho osvobodí.

Nahodila jsem prut, zasunula ho do držáku a pak jsem zamířila na zád' kolébajícího se *luzzu*, kde se nacházel plastický box. Sluníčko už začínalo pořádně pražit (usuzovala jsem, že toho dne padne čtyřicítka), a tak jsem odtud vytáhla klobouk se širokou krempou, který mi byl poněkud velký (patřil totiž matce) a sluneční brýle – ty byly zase tátovy a na nose mi seděly dost nejistě. Pak jsem se položila na dno vedle bratra a opřela se zády o okraj

člunu. Díky jeho kolébání jsem chvílemi sledovala veselé bílé mraky, ploužící se po obloze vysoko nad námi, a chvílemi trosky výškových hotelů, nacházejících se v Cala Millor. Zub času si z nich ukusoval stále víc a víc, beton praskal a odhalené armovací tyče rezivěly.

Začínaly se mi klížit oči – když zabrala nějaká ryba! Rychle jsem vstala a chtěla se vrhnout po prutu, *luzzu* však na hladině poskočil a já upadla. Naštěstí do měkkého – přistála jsem totiž přímo na bratrovi.

Hrabali jsme se zpátky na nohy, překvapení a otřesení, člun mezitím urazil po hladině několik metrů. Něco ho táhlo. A to něco my chytili. Vzápětí se prut přelomil, jeho zbytky proletěly vzduchem v efektní piruetě a pak je s hlasitým žblunknutím pozřelo moře.

„Co...“, vykoktal otřesený Jerome. „Co to bylo?“

„Netuším,“ vyhrkla jsem – a i přes spalující slunce nad našimi hlavami mi kůže sežehl mráz strachu. „Možná bychom se měli vrátit.“

Vzápětí něco zespodu udeřilo do *luzzu*. Jen tak tak jsem udržela rovnováhu. To už se bratr vrhl k veslům.

Znovu úder do člunu. Tentokrát jen lehký, zkusmý. Zadívala jsem se do vody. Něco tam bylo! Něco velkého! Vzápětí hladinu prořala nezaměnitelná trojúhelníková hřbetní ploutev.

„Žralok!“ vykřikla jsem. „Je to žralok bílý, Jerome!“

Bratr prudce zabral do vesel, svaly na jeho rukách se napínaly a čelo se mu pod ofinou vyšisovaných blond vlasů perlilo potem. A já sledovala tu bestii, která kolem nás hladově kroužila. Brzy už jsem neviděla jen hřbetní ploutev, ale i tupou hlavu a černé oko opatřené mžurkou, z něhož sálala děsivá inteligence. Ze všeho nejvíc mě však fascinovaly jeho čelisti, osázené několikacentimetrovými vroubkovanými zuby. V té chvíli mi došlo, že s tím žralokem není něco v pořádku – a možná proto byl tak agresivní. Hřbet a boky měl totiž pokryté zhnisanými puchýři a jeho plakoidní šupiny se na mnohých místech odlupovaly v celých cárech, zejména v oblasti žaber. Jistě to měla na svědomí nějaká chemikálie, jíž byl vystaven.

Občas jsem potají poslouchala otce s matkou, když si mysleli, že tam nejsem a že pasu s Jeromem kozy. Otec si často stěžoval na petrochemické továrny, které po velkém tsunami z roku 2047 na zcela zničeném pobřeží Libye vystavěla Asijská hegemonie. Prý opakovaně znečišťovaly moře, a to i přes mnohé, často sebevražedné útoky ekoteroristů ze Soudného dne, kteří se neváhali obětovat ve jménu svaté Gréty. Náš žralok zřejmě připlul právě odtud.

„Alice!“ zaslechla jsem Jeroma – připadalo mi to jako z velké dálky. Tak moc jsem se tehdy bála! „Alice, pojď mi pomoci!“

Rychle jsem přiskočila k druhému veslu a chopila se ho. Společně jsme zabírali a mířili do bezpečí, na naše útočiště, na Punta de n'Amer. Neměli jsme však souzeno k němu doplout. Protože žralok už se nespokojil jen s obeplouváním našeho člunu a s jeho občasným pošťouchnutím. Náhle na něj zaútočil plnou silou. Horovo oko na boku *luzzu* nás mělo chránit – ten den však nesplnilo svou funkci. Ozval se zvuk lámaného dřeva. Prudký úder mě shodil na dno. A já s hrůzou sledovala, jak do člunu prýští voda.

Pak jsem spatřila Jeroma. Vytáhl veslo z úchyty a držel ho v ruce jako baseballovou pálku. Bál se – a přesto byl tak statečný! Pak už jsem jen sledovala masivní žralokovy čelisti, které přelomily veslo jako by bylo z krepového papíru a zakously se do bratrovy ruky...

Vykřikla jsem – a procitla z toho snu. Zjistila jsem, že nejsem v posteli, ale někde jinde: možná na řetízkovém kolotoči anebo v centrifuze, protože jsem velice rychle rotovala kolem vlastní osy. Do krku a úst se mi vrhnuly zvratky, které jsem zase rychle polykala, protože jsem byla uvězněna v něčem, co velice připomínalo skafandr – a v něm se zásadně nedoporučuje zvracet.

Další obrat kolem vlastní osy: přes hledí helmy jsem viděla kus trosek. Tvořil je hexametalový nosník s ostrými zuby v místě, kde došlo k jeho zlomu, a několik ocelových trubek natřených jasně červenou barvou. Záhy jsem uviděla cosi velkého, kulatého a tyrkysového. Něco jsem v té chvíli ucítila. Něco na okraji mysli. Možná volání, netuším. Pak jsem znovu zahlédla ony trosky. A další, vzdálenější. Stejně tak i záři dohasínajících výbuchů.

Co se to, kruci, děje? A jak mám, prokrista, zastavit tu rotaci?

Nabyla jsem dojmu, že pokud to hned neudělám, vyzvrácím si celý žaludek skafandr neskafoandr.

Další obrat. Zase to velké, tyrkysové něco. Uran, došlo mi vzápětí, sedmá planeta Sluneční soustavy, pokud tedy počítáme od mateřské hvězdy. V té chvíli jsem si konečně vybavila proč tu jsem a proč se tu točím jako nějaká zatracená dětská káča.

Neříkala jsem si Alice. Už dávno ne. Nyní jsem byla Miranda Silvertónová. U Uranu jsem byla původně kvůli tomu, že jsem se tu účastnila Programu Lazarus. Na stanici *Asylum*, jejíž trosky jsem nyní sledovala, jsem byla zalita do těžebního modulu a tam dole, v nezměrné teplotě a tlaku Uranova pláště, kde atomy uhlíku kondenzují do krystalické formy a pak padají směrem k planetárnímu jádru, jsem čekala na diamantové deště a lovila je. Samozřejmě že jsem to nedělala zadarmo. Neohumani a kyborgové mi slibovali (a stejně tak i dalším těžařům), že mi po skončení turnusu spraví má tělesná poškození – po „nehodě“ vznášedla jsem totiž byla kvadruplegikem, nepohyblivá od krku dolů. Místo toho mě však tam dole nechali chcípnout stejně jako další postižené účastníky Programu Lazarus: protože to byl ve skutečnosti jeden velký podvod, součást genocidy pravých lidí, kterou naplánovali. Jenže já nakonec byla přece jen zachráněna. A má postižení byla spravena. JIMI. Seelery. A abych se pomstila a JE chránila, vydala jsem se nakonec zničit ten vřed na obloze Uranu, *Asylum*.

Vybavila jsem si, jak stojím v sále horního staničního reaktoru a pozoruju ten zatracený tokamak, jeden ze dvou, co stanici dodával šťávu. A pak do něj střílím a vypotřebovávám při tom většinu munice mého pokročilého bojového brnění. Došlo k poruše vakuové reakční komory, k selhání vnitřního magnetického pole, které uvnitř drželo extrémně rozžhavenou plazmu, a následně k explozi.

Měl to být můj konec. Ale já to přežila. To díky tomu brnění, jímž mě obdařili Seeleři. Drželi nade mnou ochrannou ruku skoro jako by to byli mí andělé strážní. Přesto jsem ale ztratila načas vědomí a nejspíš i utrpěla lehký otřes mozku – hlava mě totiž pekelně bolela!

Další obrat. Vzpouzející se žaludek. A pak začaly nabíhat systémy brnění jeden po druhém. Interface přenášel údaje o jeho stavu přímo do mé mysli. Vnější plášť, složený z pokročilé programovatelné hmoty, byl po explozi fúzního reaktoru stanice těžce poškozený, ale už se začínal postupně obnovovat. Stejně jako zbrojní vybavení. Záhy naběhly trysky – stačila jediná myšlenka a automatika stabilizovala mou rotaci.

Hleděla jsem na Uran. Na největšího z ledových obrů Sluneční soustavy, jehož tyrkysovou modř rušily jen cáry mraků na jižní polokouli a několik tmavých bouří na té severní, v současnosti ponořené do hluboké noci, která trvá dlouhých 42 let. Když jsem před rokem přiletěla na *Asylum* a viděla tu velkou kouli poprvé, ani ve snu by mě nenapadlo, jak tahle moje anabáze skončí a že budu mnohokrát koketovat se smrtí. Ach, kéž bych Maxmiliána Langsforda tenkrát odmítla, nenechala se do účasti v Programu Lazarus uvrtnat!

Zamrkala jsem.

To, co bylo na okraji mé mysli, se mi do ní pozvolna začalo vkrádat víc a víc, zatínat to do ní své pracky. Prstíček po prstíčku, drápek po dráčku.

Přišlo mi, jako by mě Uran hypnotizoval. Nikdy předtím jsem nic podobného nezažila. A to jsem strávila značnou dobu v jeho plášti, ať už zalitá v těžebním modulu (jemuž se v neohumanské hantýrce říkalo rakev) anebo na palubě seelerské mateřské lodě. Ve chvíli, kdy jsem plula ve vesmíru, jsem to ale přisuzovala lehkému otřesu mozku.

Silou vůle jsem od Uranu odvrátila zrak. A vzpomněla jsem si na muže, který byl při ničení *Asyla* mým spolubojovníkem. Jmenoval se Rafael de Santis a byl to bývalý voják sloužící v konfedační armádě. Stejně jako já utrpěl tělesná poškození a místo toho, aby se dočkal jejich spravení, byl neohumany a kyborgy odsouzen ke smrti v hlubinách Uranu – kde jsem ho našla a pomohla mu.

Naposledy jsme byli ve spojení, když se chystal zničit dolní staniční reaktor – což se mu nakonec podařilo. Měl stejné štěstí

jako já? Žije? Otevřela jsem komunikační kanál. „Rafaeli, slyšíš mě?“

Ticho. Šumění poruch.

„Rafaeli?“

A pak jsem přece jen něco uslyšela. Záhrobní hlas, ozývající se na okraji mé mysli.

„MIRANDO!“

Po zádech mi přeběhl mráz. Věděla jsem, že mě jen šálí má otřesená mysl, ale bylo to tak reálné! Ukončila jsem spojení, protože to nemělo smysl, a soustředila jsem se na to, jak se z téhle překerní situace dostat. Naštěstí mi brnění brzy poskytlo náповědu: začalo totiž skenovat mé okolí a vše identifikovat.

Když jsme s Rafaelem opustili Uran a letěli jsme na *Asylum*, bránili stanici tři bitevníky, dva patřící Panamerické konfederaci a jeden Asijské hegemonii. Byla to její vlajková loď (a vůbec největší lidské vesmírné plavidlo vůbec), *Admiral Isakov*, který své jméno získal po bývalém Hrdinovi Sovětského svazu Ivanovi Stěpanovičovi Isakovovi.

Byť Rafael trval na tom, že při útoku na stanici a na kavalerii, co ji brání, musí zemřít co možná nejméně pravých lidí (rozuměj lidí bez tělesných úprav), já si s tím nedělala příliš těžkou hlavu a jeden z Panamerických křižníků jsem rozstřílela na cucky. Druhý zůstal, byť byl těžce poškozený. A *Isakov*... o ten se postaral Rafael. Zničil jeho velín, načas vyřadil jeho zbraně a bodovou obranu a rovněž poškodil motory.

Když stanice vybuchla, schytal těžký křižník mnoho dalších ran, neboť stál v cestě úlomkům, které ze středu exploze vynesla rázová vlna. Špikovaly ho. Přesto se však nerozpadl, byla to velká temná masa plující na orbitě Uranu. A já k němu měla nejbliž.

Takže jsem aktivovala plazmové trysky, skryté v botách brnění, a vydala jsem se na cestu. Od *Isakova* mě dělilo pole trosek. Nemusela jsem se bát střetu s těmi menšími, protože seelerské brnění hned tak něco nepoškodí. S těmi většími už to ale bylo na pováženou. Umělá intelligence brnění mě však polem bezpečně provedla. A *Isakov* přede mnou zvolna bytněl.

Nabízelo se mi hned několik cest dovnitř: mohl to být jeden z hangárů, ale třeba také přistávací port pro zásobovací raketoplány, případně některý ze servisních poklopů, které sloužily mechanikům pro výstup do vesmírného prostoru.

Brnění mezitím stále snímalo okolí a nabídlo mi pohled i do vnitřností *Isakova*. Bylo příjemnou změnou vědět, do čeho jdu, protože předtím, na *Asyly*, jsem byla slepá; jednoduše proto, že na stanici docházelo k nějakému tajemnému rušení, které ovlivňovalo chod skeneru. Nakonec jsem vsadila na opatrnost a zvolila jsem jeden ze servisních poklopů na zádi, neboť se v těch místech aktuálně nacházelo nejméně personálu. Netušila jsem totiž, zda po malé revoluci, kterou jsem před výbuchem stanice spáchala, narazím uvnitř bitevníku na přátele (pravé lidi), anebo na nepřátele (neohumany či kyborgy).

Od *Isakova* mě dělily jen metry – detailně jsem tak mohla sledovat jeho místy očazené a odlupující se ablativní pancéřování a tmu za průzory z ultratvrzeného skla. AI brnění deaktivovala trysky na mých botách. Natáhla jsem ruce před sebe a místo nich se spustily další, brzdící, skryté v mých dlaních. Do bitevníku jsem tak nevrazila, ale ladně jsem na něm přistála. Vzápětí jsem se k němu přichytila magnety, rovněž instalovanými do bot brnění. Mohla jsem se tak vztyčit a poprvé si vychutnat to, že stojím na něčem pevném, že jen tak nerotuju anebo se nepohybuju v prostoru.

„MIRANDO!“

To mě opět volal ten hlásek, skrytý někde na okraji mé mysli. Anebo sám král téhle části Sluneční soustavy, majestátní ledový obr, v jehož nitru se skrývá oceán z tekutého diamantu a seelerská mateřská loď.

„Kušuj!“ zavrčela jsem a potřásla hlavou.

Došla jsem k nejbližšímu servisnímu poklopu. Automatika nefungovala (*Isakov* byl po výbuchu *Asyla* bez energie), takže jsem ho musela otevřít manuálně. Kdybych na sobě měla obyčejný skafandr, nadřela bych se při tom jako kůň. Mé brnění mi však dodalo tak velkou sílu, že se pro mě otevření poklopu stalo brnkačkou.

Programovatelná hmota na mé hrudi se přeskupila a vytvořila tam dvojici reflektorů: svazky světla proťaly temnotu uvnitř přechodové komory. K mému překvapení nebyla prázdná, ale nacházela se tam dvojice pravých lidí: mladý muž, podle kombinézy mechanik, a vojačka asijského vzezření. Když jsem otvírala komoru, museli být už dávno mrtví, protože jinak by mě na ně upozornil skener. Někdo je tedy musel dovnitř zavřít a zabít je tak, že jim vypustil vzduch. Kvůli vzpouře na palubě *Isakova*? Nepochybovala jsem o tom – však jsem zažehla revoluci, vzpomínáte?

Vybavila jsem si monumentální velín *Asyla*, kam jsem se musela probojovat přes několik barikád. Na odpor jeho osádky, složené převážně z neohumanů. A na to, jak jsem převzala vládu nad komunikačním systémem stanice a vyslala do éteru poselství pro všechny pravé lidi, ať už se nacházeli kdekoliv ve Sluneční soustavě.

„Povstaňte!“ vyzvala jsem je na konci svého vysílání. „Povstaňte proti kyborgům, neohumanům a personifikovaným počítačovým programům. Povstaňte proti nim, ať už náležíte ke Konfederaci, k Hegemonii či k Chalífátu. Pořád nás je víc než jich. Máme šanci se jim ubránit. Využijme ji... a vytrhněme z nitra lidstva ten nádor, co v něm zhoubně bují. Nepřirozenost. Tělesné úpravy, chytré tetování, implantáty, robotická těla. Všechno tohle narušuje naši pravou podstatu, identitu, lidskost. Je potřeba všechny ty, kteří se těmito údajnými vylepšeními honosí, zničit. Jinak oni zničí nás.“

Sledovala jsem mladou dvojici, kterou vesmír vysál z přechodové komory. A cítila jsem uspokojení, že se mé úmysly zdařily, zároveň však i lítost nad zmařenými životy pravých lidí, byť jsem se předtím sama častokrát chovala pragmaticky a pokud mi stáli v cestě, neváhala jsem je zabít v rámci vyšší věci a revoluce. Ostatně jak se říká, není boje beze ztrát...

Vyhнала jsem nepříjemné myšlenky z hlavy a skočila jsem do přechodové komory, magnetické boty mě automaticky přitáhly k její podlaze. Uzavřela jsem poklop a manuálně přečerpala vzduch. Ručně jsem si musela poradit i s vnitřními dveřmi.

Když se otevřely, opatrně jsem nahlédla do obslužného koridoru, byť mi brnění hlásilo, že tam nikdo není. Ale já byla od přírody opatr-

ná, navíc se tam mohly nalézat i nějaké automatizované zbraně. Po pravdě, vlastně jsem vůbec netušila, co od vnitřností bitevní lodě očekávat, byla jsem tam totiž poprvé – má představivost proto jela na plně obrátky.

Nic se však nestalo. Nezasáhl mě žádný laserový paprsek ani mě nezasypaly kryonáboje. Byla tam jen tma, kterou odháněly kužely světla, emitované reflektory na mých prsou. A rovněž chlad: to mi prozradily nejen skeny, ale i jinovatka, již byly stěny koridoru potažené. Mílus dvacet stupňů Celsia a teplota dále klesala. Zřejmě selhávaly systémy řízení prostředí. Stejně tak tu nefungovalo ani gravitační plátování; kdybych neměla aktivované magnetické boty, vznášela bych se.

Zvolna jsem postupovala obslužným koridorem. Skeny vzápětí odhalily stopy po výstřelech z velkorážních samopalů, tolik typických pro nejobávanější útočnou jednotku Hegemonie, *Siberian Sabers*. Zanedlouho jsem narazila na několik mrtvol. Pohříchu většina z nich patřila pravým lidem. Opatrně jsem je překročila a sledovala jsem křečovitě výrazy na jejich tvářích (pokud je tedy mrtvoly měly a náboje z nich neudělaly jen zkrvavené cucky...).

Revoluce už mi nedělala takovou radost. Protože praví lidé na palubě *Isakova* prohrávali, anebo dokonce rovnou prohráli. Loď by v tom případě byla v držení kyborgů a neohumanů a já tak mám velký problém.

Sotva jsem na to pomyslela, zasáhlo mě do hrudi několik kryonábojů. Brnění jim mělo za běžných okolností odolat, ale jelikož bylo pocuchané po výbuchu horního fúzního reaktoru *Asyla*, začalo protestovat. Jeden ze světlometů selhal a claytronické atomy (což byly mikroskopické jednotky programovatelné hmoty, její základní kameny) začaly z mé hrudi odpadávat po desetitisících.

Jednala jsem ve vteřině – dalším kryonábojům jsem unikla tím, že jsem se skulila na podlahu. Ještě v letu jsem zvedla ruku a vyslala do tmy, kde se nejspíš útočníci (které mé brnění vůbec neznamenalalo!) skrývali, roj nanošipek. Uslyšela jsem odtud několikéré výkřiky, jak zasáhly svůj cíl. Střelba polevila. Když jsem vyslala i druhý roj nanošipek, ustala úplně.

Postavila jsem se a opatrně pokračovala kupředu – když se ze tmy vynořila obluda, kyborg čtvrtého stupně.

Jen pro upřesnění, standardní klasifikace byla následující: kyborg prvního stupně měl robotické končetiny anebo končetinu. Druhý stupeň disponoval těžkým, natvrdo připojeným exoskeletem. Třetí si pak nechal hlavu implantovat na celorobotické tělo, které ovšem mělo základní dispozice toho lidského. Čtvrtý stupeň však byl extrém. Člověk, který do něčeho podobného šel, si nechal odříznout hlavu od biologického těla tak jako trojka, přidělali mu ji však na robotický trup, který se tomu lidskému vůbec nepodobal.

Kyborg, který se vynořil z temnoty chodby a ocitl se v „záři reflektorů“, dříve býval Asiatem nejspíše pocházejícím z oblasti Indočíny (usuzovala jsem tak alespoň podle jeho tváře). Jeho hlava byla s robotickým trupem propojena nejen standardně v oblasti krku, ale z jeho temene k němu vedla i řada hadiček. Nu a to tělo, to mělo podobu obřího kraba. Kyborga nesla šestice kráčivých končetin – každá z nich byla na konci opatřená ocelovým bodcem –, záda měl krytá hexametalovým krunýřem a dvojice masivních klepet, která nahrazovala ruce, vypadala hrozivě. Navíc měl na ramenou, hned za krunýřem, nainstalovány dva velkorážní samopaly, z nichž ihned zahájil palbu.

To už jsem vyskočila do vzduchu, překotila jsem se, abych kulkám unikla, a vystřelila jsem proti kyborgovi-krabovi jednu ze zbývajících raket. Dopadla jsem na podlahu, na všechny čtyři. Chodbu prosvětлил výbuch. Kyborg zakolísal – a pak nezraněný vyrazil přímo proti mně!

Dřív, než jsem stačila zareagovat, uchopil mou paži do jednoho ze svých klepet (měl neuvěřitelný stisk!) a zdvihl mě do vzduchu. Druhé klepeto mi věnovalo ránu do žaludku. Brnění ji kompenzovalo jen zčásti, takže jsem ucítila prudkou bolest. Možná jsem měla i natrženou slezinu. Kraje zorného pole se mi začaly zužovat.

Já nemůžu omdlít! Nemůžu!

Programovatelná hmota vytvořila nad hřbetem mé pravé ruky meč a já se ho chystala zanořit do té nejzranitelnější kyborgovy části, do

jeho lidské hlavy. On mu však v poslední chvíli uhnul, takže mu čepel lízla jen ucho, které částečně oddělila. Vykřikl syntetickým, nelidským hlasem. Pak mě odhodil dál do chodby. Přistání bylo tvrdé. Stejně tak i prozření, že tenhle souboj prostě mé pocuchané brnění nemůže vydržet, byť byla jeho samoregenerační schopnost obrovská.

Podlehnu tu.

Vztekle jsem vykřikla a vypálila jsem na přibližujícího se kyborga všechno, co mi ještě zbývalo. Mnoho toho nebylo. A ten parchant dál postupoval kupředu, jako obrovský, opancéřovaný tank – jímž vlastně ve skutečnosti byl.

Pokusila jsem se vstát, ale on mě srazil k zemi jednou ze svých noh, bodec na jejím konci při tom částečně prošel mým brněním. Cítila jsem, jak se mi vnořil do hrudníku těsně pod prsy. Vydala jsem z hrdla dlouhý, táhlý výkřik.

Kyborg se zazubil a rozpráhl se po mně další nohou – tentokrát jsem věděla, že mi ji vbodne přímo do hlavy.

Následovala vteřina dlouhá jako sama polovina vesmíru. Pak se ozval vysoký svistot a kyborgovo tělo zmizelo v ohni. Tlaková vlna výbuchu mě odhodila dál do obslužného koridoru. Pršely na mě úlomky nepřítelova těla, nohu mi k podlaze přišpendlilo jedno z těžkých, hexametalových klepet.

Chtěla jsem se zpod něj vyprostit, ale byla jsem příliš slabá. Černota, postupující z okrajů mého zorného pole, byla stále agresivnější. Brzy se propadnu do bezvědomí. Přesto jsem se snažila zjistit, kdo mě zachránil. Spatřila jsem nezřetelnou siluetu, utopenou v kouři, jak kráčí směrem ke mně. Mohl to být jen jediný člověk.

„Rafaeli...“

„Ne,“ pronesl ten muž anglicky a já ihned poznala, že není rodilý mluvčí. „Mýlíte se. Nejsem Rafael.“

Za ním se vynořilo několik dalších postav, mnohé z nich nesly raketometry.

Mluví se ke mně sehnul. Dřív, než jsem se ponořila do tmy bezvědomí, jsem ještě naposledy uslyšela jeho ochraptělý hlas.

„Jsem komandér Chan Jing, pravý člověk. Vítejte na *Isakovovi*, *Mirando*.“

II.

Když jsem se opět probudila, už jsem na sobě neměla brnění. Nejprve mě to vyděsilo, pak jsem však pocítila úlevu. Byť bylo sebezpychodnější, stále jsem si v něm připadala jaksi nesvobodně.

Dalším mým vjemem byla přítomnost mnoha lidí. Slyšela jsem vyděšené hlasy, mluvící rusky. Další, autoritativní, tentokrát hovořící čínsky. Rovněž vzdychání. Občas se odněkud ozval i agonický výkřik.

Pokusila jsem se pohnout. Ležela jsem na něčem měkkém (na lůžku?). Byla jsem však příliš slabá, takže jsem na něj zase klesla.

Rozlepila jsem alespoň víčka, byť to nebylo nic lehkého. Nic moc jsem ale neviděla, připadalo mi, jako bych měla oči potažené mlhou. Vzápětí se nade mnou objevila silueta nějakého člověka.

„Jen klid,“ řekl mi ten neznámý dobrou angličtinou, která postrádala jakýkoliv přízvuk. „Jste mezi přáteli.“ Byla to žena, věk jsem mohla pouze odhadovat.

„K... kde?“

„Na marodce *Isakova*. Máme tu trochu napilno. Já jsem doktorka Culliganová.“

Takže Američanka. Proto mluvila tak dobře anglicky. Zřejmě byla potomkem uprchlíků, kteří zemi opustili během druhé občanské války ve čtyřicátých letech jednadvacátého století – mnoho bývalých Trumpistů se nakonec uchýlilo právě do Ruska a Číny, které se posléze, pod vedením nesmrtelného vůdce Fenga Bao, staly zakládajícími členy Asijské hegemonie.

„Mi...,“ snažila jsem se vyslovit své jméno. „Jsem Miranda...“

„Silvertonová. Ano, víme. Viděli jsme vaše inspirativní poselství. Krátce poté po nás začali kyborgové a neohumani z posádky střílet. Bohužel.“

Takže praví lidé na *Isakovovi* nepovstali. Jen se bránili...

Vzpomněla jsem si, jak jsem byla v obslužném koridoru zaskočena nenadálým útokem neohumanů a kyborgů. Zvlášť ten klepetáč mě úplně vykoledil. Jak moc zlé to tu bylo? Nebo ještě je? Chtěla jsem se na to doktorky Culliganové zeptat, ona to však snad nějakým šestým smyslem vytušila.

„Nemusíte se ničeho obávat, Mirando. Porazili jsme je. Byť za značných ztrát stran pravých lidí.“

Postřehla jsem v jejím hlase stopy pohnutí, když o tom mluvila. Zřejmě přišla o někoho blízkého.

„Jak...“

„Jak jste na tom? Vlastně lépe, než byste měla být. Vaše tělo se regeneruje neobvykle rychle. Když jsme vás vytáhli z vašeho brnění – a věřte tomu, že to nebyla žádná legrace, naši technici nepřestávali žasnout –, měla jste zle pošramocený hrudník, zlomených několik žeber a bodnou ránu těsně pod srdcem. Vaše slezina nebyla v úplně provozuschopném stavu a pravá noha byla zlomená. Napravili jsem ji, nakonec jsme ji ale nemuseli ani zafixovat – protože kost vám už srostla. Je to neuvěřitelné. Stejně tak se zhojila slezina. Prošla jste nějakými genetickými úpravami?“

Ucítila jsem v jejím hlase stopu podezření. Vyzývala jsem právě lidi ke vzpouře, a vlastně jsem k nim už ani nepatřila. Seeleři se totiž nespokojili s pouhým vyléčením mého tělesného postižení (znovu mi srostla páteř a zregenerovala se mícha), ale upravili i mou DNA. Nejprve jsem to špatně nesla. Na své čistotě jsem si zakládala, možná i kvůli svému dětství, byť jsem si to nerada připouštěla. Nakonec jsem jim za to však byla vděčná. A o to víc nyní, když jsem prošla bitvou.

Před všetečnými otázkami, na něž jsem nechtěla odpovídat, mě zachránil někdo další – nakonec se z něho vyklubal sám první důstojník *Isakova*, komandér Chan Jing, jehož tým mě v obslužném koridoru zachránil.

„Nechte ji být, paní doktorko. Je unavená. Na otázky bude čas jindy.“

„Ne... ne.“ Znovu jsem se pokusila se posadit. A opět jsem musela rezignovat. Tělo jsem měla jako utkané z bolesti, což mě pekelně štvalo. Připadala jsem si zranitelná. Nesnášela jsem to. „Dejte,“ vychraptěla jsem. „Dejte mi něco... adrenalin.“

„To není dobrý nápad,“ pravila Culliganová.

„Prosím,“ zasýpala jsem a chytila jsem ji za ruku. „Musíte...“

„Udělejte to!“ přikázal doktorce Chan.

Povzdechla. Ale neprotestovala. V Asijské hegemonii se to příliš neslušelo, poslušnost byla ctěna nade vše. „Ano, soudruhu komandére.“

Její silueta zmizela z mého zorného pole. A já se náhle začala cítit o něco lépe. Bolest pozvolna ustupovala a stejně tak se mi zostřily smysly. Mlha z mého zorného pole rovněž zmizela a já se tak mohla rozhlédnout po marodce.

Vpravdě, nebyl to moc příjemný pohled, alespoň tedy ve srovnání se zdravotnickým centrem *Asyla* a jeho ošetrovnou. Ta byla čistě bílá a zářivá, dalo by se tam jít i z podlahy. Navíc byla vybavena špičkovými lékařskými přístroji, skenerem a pokročilým chirurgickým robotem.

Marodka na *Isakovovi* byla oproti tomu temná a jen spoře ozářená nouzovým osvětlením. I to však odhalilo všudypřítomnou špínu a nečistoty. Ve vzduchu se nevnašel typický pach dezinfekce, ale krve, moči a stolice. Jasně, marodka nyní zažívala těžký nápor, já však tušila, že je tu bordel i ve chvílích relativního klidu. Navíc přístroje, jimiž byla vybavena, už pamatovaly lepší léta – například já měla v loketní jamce zavedenou obyčejnou kapačku! Zároveň jsem zjistila, že na sobě mám starou, červenou kombinézu Asijské hegemonie se žlutou hvězdou na rameni. Zřejmě ji pro mě vyhrabali z toho nejzazšího skladu...

„Je to už lepší?“ zeptal se mě Chan.

Poprvé jsem si ho mohla pořádně prohlédnout. Byl to vysoký Číňan s uhlově černými vlasy, věkem bych ho typovala ke čtyřicítce, takže prakticky můj vrstevník. Na sobě měl polní maskáčovou uniformu a hrudní pancíř, složený z uhlíkových nanotrubiček – na mnoha místech byl očazený, což svědčilo o prudkých bojích, které na *Isakovovi* probíhaly. Věnoval mi úsměv – a já musela uznat, že je velice pohledný.

„O hodně,“ reagovala jsem na jeho předchozí otázku. „Mohl byste mě zavést do velína, pane Chane? Tedy soudruhu komandére...“

„Co kdybyste mi říkala svým křestním jménem? Jingu?“

I já jsem se usmála. Líbil se mi. Navíc mi zachránil život, což bylo jedno malé bezvýznamné plus k dobru.

Doktorka Culliganová mi pomohla vstát – a já si mohla prohlédnout i ji. Byla jsem překvapená – protože to byla neohumanka! Její polodlouhé, prošedivělé vlasy totiž odhalovaly spánkové implantáty.

Zachytila můj pohled. „I přes své úpravy se cítím být pravým člověkem,“ pronesla trpce. „Navíc já jsem si tenhle osud nevybrala...“

„Paní doktorko,“ přerušil ji Chan nevybíravě, jeho úsměv byl náhle tentam. Najednou nebyl okouzlující – jen nebezpečný. Jako by se pod jeho uhlazeným, zdánlivě neškodným zevnějškem skrývala dravá šelma, vždy připravená vrhnout se na kořist.

Sklouzla jsem z lůžka a málem jsem skončila na podlaze, mé nohy totiž měly želatinovou konzistenci. Naštěstí mi pomohly Chanovy silné ruce.

V té chvíli proťal marodku hlasitý, agonický výkřik. Ohlédla jsem se. Instinktivně. Na sousedním lůžku spočíval mladý voják; končetiny k němu měl připevněny popruhy, stejně tak i hrudník. Pravou nohu měl zmrazenou, zásahy kryonábojů schytl i jeho trup, zejména žebra na jeho levé části. Křičel kvůli tomu, že mu začal nějaký felčar (jinak jsem ho nazvat nemohla) ocelovou sekyrkou odstraňovat hluboce zmrazené části těla a samozřejmě že při tom i několikrát zajel do živé tkáně. A to všechno bez umrtvení!

Felčar na chvíli ustal, sklonil se pod lůžko, kde se válelo několik lahví, a jedné se chopil. Byla plná průzračné tekutiny. Odšpuntoval ji a pak ji nebohému mladíkovi vnutil. Své počínání komentoval v ruštině.

„Chce to víc vodky,“ překládal Chan a vedl mě pryč. „Máme málo anestetik, chápejte, Mirando. Naše zásobování v posledních měsících trochu vážlo.“

Ne, nechápala jsem. Opustili jsme marodku a já byla ráda. Protože to tam nepáchlo jen krví, ale i smrtí. I na chodbě mě však doprovázel neartikulovaný křik toho nebohého mladíka – který znenadání ustal. Buď omdlel anebo byl mrtvý, mohla jsem si vybrat...

„Jste barbaři,“ řekla jsem.

„Na nedozírných asijských pláních se život s lidmi nemazlí,“ pokrčil Chan rameny. Zalovil v kapse své maskáčové uniformy a cosi mi podával – připomínalo to sluchátko. „To je překладаč,“ vysvětlil. „Usnadní vám komunikaci na téhle mnohojazyčné lodi.“

Zastrčila jsem si ho do ucha a rozhlížela se. Plavidlo bylo v těchto místech méně poškozené než na zádi, kde jsem do něj vnikla. Fungovalo tu gravitační plátování a také systémy řízení prostředí. Bylo tu i dost energie, jen světlům stále scházela, v chodbách bylo jen pološero. Možná Hegemonie na osvětlení šetřila anebo to bylo jen pro efekt, aby to uvnitř vypadalo hrozivěji, dramatičtěji. Pro posádku a vojáky, ale i pro případné hosty, ať už dobrovolné anebo nedobrovolné.

„Proč vůbec potřebujete do velína?“ zeptal se mě Chan, když jsem nastoupila do velkého výtahu, jehož kabina si nezdala s nákladním. Zvolna nás vezl nahoru.

„Protože musím pomoci pravým lidem. A vy také.“

Ušklíbl se. „Já nic nemusím.“

„Ale *musíte*,“ naléhala jsem na něj. A chvíli jsem si přála, abych na sobě neměla tu zatracenou kombinézu. Doma (ještě před nehodou) jsem si totiž zvykla chodit nahá, stejně tak i na palubě seelerské mateřské lodě. Možná je to otřepané klišé, ale nahota při jednání s muži pomáhala – bývalo to pak s nimi jednodušší. „Uvědomte si, Jingu, že už nesloužíte Asijské hegemonii,“ řekla jsem a alespoň na něj hodila svůj hluboký, zelený kukuč, který rovněž dokázal prolomit ledy. „Jste pravý člověk a vaše věrnost nyní patří jenom jim.“

Chvíli o tom přemýšlel, čelo mu zbrázdilo několik vrásek. „Co přesně chcete, abych udělal?“

„Před zničením *Asyla* bylo ze staničních dokovacích sekcí evakuováno mnoho rakví... tedy těžebních modulů i s jejich operátory. Bylo by dobré je pochytyt lodním hákem. Stejně tak je tam někde venku i můj přítel, který mi pomáhal stanici vymazat z oběžné dráhy – nejspíš pluje vesmírem v poškozeném bojovém brnění...“

„Hmm. Když už jsme u toho... kde jste vůbec vzali tu technologii?“

„To je na dlouho...“

„Já mám spoustu času...“

Naštěstí se v tu chvíli kabina zastavila. Otevírající se dveře mi umožnily pohled na velín, který se svou velikostí rovnal tomu na *Asylu*. I jeho středobodem bylo křeslo velitele, v případě *Isakova* kapitána; nad ním se tyčila socha dělníka ve vítězném postoji – vzal na sebe podobu samotného velkého Hegemona, Fenga Bao. Chyběla mu ovšem jedna ruka, válela se o kus dál na podlaze. Ani zbytek nervového uzlu lodě nevypadal zrovna k světu. Mnohé konzole byly poškozené a velký průzor v čele velína docela chyběl, zbylo po něm jen několik střepů, uvízlých v rámu. Nově vzniklý otvor nyní kryla bezpečnostní přepážka, za níž se již nacházelo vakuum.

„To poškození jsme utrpěli během vašeho útoku,“ pronesl Chan – zaslechla jsem snad v jeho hlase náznak zlosti? „Když se čelní průzor vysypal, většinu osádky velína včetně nejvyšších důstojníků to odneslo do vesmíru. Já měl štěstí – v té chvíli jsem totiž ve strojovně peskoval hlavního mechanika. Však víte... naše iontové motory jsou značně poruchové. Ale zato největší ve Sluneční soustavě.“ Mohlo to znít jako vychloubání, já však postřehla, že se za jeho slovy skrývá hořkost.

Společně jsme došli až k velitelskému křeslu. Chvíli váhal, jestli se do něj má posadit, hypnotizovaly ho přitom pohledy všech lidí ve velíně. „Kapitán Rustem Ivanov byl dobrý člověk,“ pravil. „Jistě by se k naší věci přidal, kdyby nebyl tak náhle... ukončen.“ Pak se posadil a chvíli se v křesle vrtěl.

Předstoupila před něj mladá žena, oděná do uniformy palubního personálu. Zasalutovala. Na můj vkus až moc předpisově. „Očekáváme od vás rozkazy, soudruhu kapitáne!“

„Takže jste povýšil,“ mrkla jsem na Chana.

Pokrčil rameny. „Pokud velitel zemře, přejde kapitánská hodnost automaticky na prvního důstojníka.“ Poté se zadíval na onu ženu – a na další pravé lidi, kteří mu svorně salutovali. „Proveďte kompletní sken okolí, poručíku Orbánová. Pátrejte zejména po těžebních modulech. A i po těch únikových, samozřejmě.“

„Rozkaz, soudruhu kapitáne!“

Celý velín se dal do práce, za chvíli připomínal hučící včelí úl – samozřejmě by bylo rychlejší využít AI, ale v Hegemonii jí příliš nedůvěřovali – právem. A já stála po boku Chana a sledovala to.

„Ještě jste mi neprozradila, odkud máte tu neuvěřitelnou technologii,“ připomněl se.

Povzdechla jsem si s vědomím, že teď už mě od nutnosti odpovédět nic nezachrání. „Od Seelerů.“

„Od *Seelerů*?“ zopakoval a evidentně mu to slovo nešlo na jazyk. „To je jako kdo?“

„Vy jste o nich nikdy neslyšel?“ užasla jsem pro změnu já.

Zavrtěl hlavou.

„Vždyť jste na ně zaútočili!“

„My?“

„Kapitán Drew Lagina a jeho tým.“

Upíral na mě oříškové oči a zdálo se, že přemýšlí. „Měl jsem možnost se s ním blíže seznámit, protože jsme sem dopravili jeho jednotku. Samozřejmě jsem byl zvědavý, vyptával se. Ale Lagina vždy trval na oficiální verzi – tedy že mají na orbitě Uranu a v jeho atmosféře a pláští otestovat nové bitevní moduly, vzniklé z těch těžebních. Proč to ale dělají a proti komu je chtějí použít, to už mi neprozradil. Nevěděl to ani můj kapitán, soudruh Ivanov – a to se pohyboval v těch nejvyšších stranických kruzích! Pak se vše přelilo do horké fáze a proběhlo několik mohutných výsadek do nitra planety. Když jste se nakonec z hlubin vynořila vy a váš partner v upravených modulech, dostali jsme rozkaz střílet.“ Chvilí krčil rameny.

„Tam dole, v plášti planety, před několika stovkami let ztroskotala mateřská loď mimozemského druhu, který Panamerická konfederace pojmenovala Seeleři,“ dala jsem se do vysvětlování.

„Nesmysl,“ přerušil mě rázně. „Nesnažte se mě opít rohlíkem, Mirando! Vážně ne...“

„Říkám vám pravdu!“ zavrčela jsem. „Panamerická konfederace o nich ví už téměř dvacet let, od chvíle, co se s jednou z jejich lodí střetli vědci ze stanice *Enheduanna*, skryté v jednom z Lagrangeových bodů soustavy Slunce-Země, v L4. Předpokládám, že jejich

existence není neznámá ani Asijské hegemonii, tedy minimálně na úrovni vašeho Hegemona a Rady ministrů. Možná i kvůli tomu prvnímu kontaktu došlo krátce po skončení války ke vzájemné spolupráci mezi oběma znesvářenými bloky.“

„Což mě vždy udivovalo,“ pravil Chan zamyšleně. „Můj otec bojoval proti Konfederaci. Nejdřív během její invaze na Blízký východ...“

„Počkat, to vy jste tam provedli invazi...“

„Tak to nebylo! V Sýrii a Iráku se začali už dlouho předtím objevovat agitátoři...“

„Dobře, shodněme se, že se neshodneme,“ ukončila jsem jeho argumentaci. Nemělo smysl se s někým z Hegemonie přit o historii. Měli na ni svůj vlastní pohled. A navíc si libovali v roli oběti, byť to častokrát bylo jinak a agresory byli oni... „Podstatné je, že Seeleři, skrytí na Uranu, z určitých důvodů oběma mocnostem vadili.“

„Proč?“

Pokrčila jsem rameny. „Konkurence.“

„V čem? Rozved'te to trochu.“

„Seeleři chtěli na Uranu těžit diamanty – stejně jako Hegemonie a Konfederace. Naneštěstí, jejich loď utrpěla při hyperprostorovém letu a následném sestupu do atmosféry a pláště planety značná poškození. Obě mocnosti toho samozřejmě využily. Ostatně útok Laginy nebyl první. Už po misi *Alliance*, která měla za úkol na planetě diamantové deště lokalizovat a zároveň se podívat na zoubek Seeleřům – byť se to před většinou posádky tajilo –, byl proveden preventivní útok pomocí jaderných hlavíc. V té chvíli už na orbitě rostla stanice *Diamond Dragon*, pozdější *Asylum*. Když se nepodařilo seeleřskou loď zničit, bylo uvnitř Uranu vytyčeno alespoň jakési bezletové pásmo, Bariéra, pod níž nesměli těžaři sestupovat. Postupem času, když začali diamanty na Uranu lovit lidé jako já, pak začala fungovat i z jiného, mnohem prozaičtějšího důvodu.“

„Aby operátoři rakví neviděli ten hřbitov,“ dokončil za mě Chan a chvíli se tvářil zamyšleně. „Místo, kde nakonec nechali těžaře umírat, bez toho, aby jim spravili jejich tělesná poškození, jak jim při nástupu do Programu Lazarus slíbili.“

„I já tam skončila,“ doplnila jsem. „Seeleři mě ale nakonec zachránili. Kdyby jich nebylo, tam dole bych zemřela. Navíc se mé i jejich zájmy protínaly – chtěli jsme se zbavit *Asyla*. Proto mě vybavili tím brněním – je to syntéza jejich technologie s tou pozemskou. Stejně tak značně upravili i můj těžební modul.“

Chan chtěl ještě něco dodat, možná se na pár věcí doptat, přerušila ho však nynější první důstojnice *Isakova*, Orbánová. „Máme na senzorech pár slibných signálů, soudruhu kapitáne. Za troskami *Asyla* se nachází velké uskupení těžebních modulů. Zachycuji i pár únikových.“

„Soudruhu Sandžásürengín,“ otočil se Chan na statného Mongola, nacházejícího se v blízkosti vysypaného průzoru, zřejmě pilota. „Jak jsou na tom naše iontové motory?“

„Bledě, soudruhu kapitáne,“ pravil tázaný, čelo se mu při tom perlilo potem. „Jedou jen na desetinu obvyklého výkonu.“

Chan nesouhlasně mlaskl. Tak trochu jsem se obávala, že od opasku odepne karabáč a začne svého podřízeného bičovat pro neschopnost. Naštěstí tam ale žádný neměl. Zato kryopistolí ano. I tu však nechal v pouzdře. „Takže desetinou kupředu!“

„Rozkaz!“ potvrdil Sandžásürengín a podle tónu hlasu bylo znát, že se mu značně ulevilo.

Isakov se s rozvážností obrovského dinosaura, možná brachiosaura, zvolna sunul kupředu a jeho pilot se snažil pole trosek podletět. Masivní bitevní křižník, který měl na délku více než dva kilometry, však manévroval jen obtížně, takže se jich pár střetlo s jeho trupem. Když z přetrženého vodiče nad našimi hlavami začaly sršet jiskry, o pár kroků jsem ustoupila, Chan však dál seděl v křesle a nechal se zasypávat jejich snopy.

„Brzdící motory!“ vykřikl Sandžásürengín. Ani ty příliš nefungovaly, loď stále klouzala kupředu. Bála jsem se, abychom pár těch těžebních modulů nenabrali, ale ne, nestalo se to. Zastavili jsme pár metrů od nich.

„Aktivujte lodní háky!“ přikázal Chan a vztyčil se z křesla.

„Rozkaz, soudruhu kapi...“ Hlas jednoho z jeho podřízených jsem najednou slyšela, jako by ke mně přicházel z velké dálky. Zá-

roven se pode mnou podlomily nohy. Ani jsem nevěděla jak a ležela jsem na podlaze velína, před očima černo.

Někdo mě popadl za ramena a zatřásl se mnou. „Mirando. Mirando!“

Byl to Chan, samozřejmě. Černota se začala rozplývat a já si uvědomila, že hledím do jeho pohledné, ostře řezané tváře.

„Je...“ vykoktala jsem. „Je to dobré...“

„Není. Asi byla chyba, že jsem vám dovolil odejít z marodky. Měla byste se tam vrátit.“

Vzpomněla jsem na pach krve, moči a stolice. Na nezměrné lidské utrpení, jehož jsem tam byla svědkem. „Ne. Ani náhodou.“

„Dobrá,“ rezignoval. „Soudruhu poručíku, vezměte prosím našeho hosta do jedné z uvolněných kajut na přídi.“

Cítila jsem, že mě zvedá na nohy. To už ke mně mířila Orbánová. Byla to pohledná blondýnka, jejíž jinak bezchybnou tvář hyzdila zubatá jizva, táhnoucí se jí od pravého ucha až k čelisti. Chopila se mě.

Nejdřív jsem chtěla protestovat, byla jsem však opravdu hodně slabá. Potřebuju odpočinek. Vyspat se z toho. A tak jsem se nechala Orbánovou vést.

„Stejně to bylo na spadnutí,“ pravila, když jsme skončili v onom výťahu, který se podobal nákladnímu. Proč jen bylo na *Isakovovi* všechno předimenzované? Kompenzoval si tím snad Hegemon Feng Bao něco?

„Co?“ nechápala jsem nejprve.

„Konflikt mezi pravými lidmi a těmi, co se nechávají upravovat. Postupem času mezi námi bylo stále více rozepří a rozdílů. Budapešť, kde jsem vyrůstala, byla v tomhle ohledu nejprogresivnějším městem Asijské hegemonie. Možná kvůli tomu jsem odtud v sedmnácti utekla a upsala se lidové osvobozenécké armádě.“

Na chvíli jsem se ocitla ve vzpomínkách na ty zdánlivě lepší časy. Vybavila jsem si, jak sedím s rodinou u ohniště na Punta de n'Amer a nad námi se klene černočerná obloha s myriádami hvězd a jasným pásem Mléčné dráhy. Otec hovořil měkce. Dychtivě. O Budapešti a o Dunaji. Kdysi, dávno před mým narozením,

totiž v Maďarsku kázal víru čistých – a právě tam se seznámil s mou matkou. Vzpomínal na to kdysi svobodné město, které se načas stalo součástí Západu – aby ho posléze spolkla stejně jako celou zemi rozpínává Asijská hegemonie.

„A nepřejete si, aby Maďarsko bylo zase svobodné?“ zeptala jsem se Orbánové.

Zavrtěla hlavou. „Naši předci byli kočovníci, před staletími přišli do Panonie z nekonečných plání, nalézajících se na východní straně Uralu. Je proto jen logické, že jsme se stali součástí Asijské hegemonie.“

Anebo ti jen někdo vymyl mozek, prolétlo mi hlavou, když jsem si vzpomněla, že v té totalitní říši často dochází k překrucování historie. Na druhou stranu, možná bylo pro Maďarsko lepší, že ho spolkla Hegemonie. Alternativou byl totiž Evropský chalífát, v němž bylo ajatolláhem Muhammadem Merkelem zavedeno právo *šarí'a* a docházelo tam k rozsáhlému útlaču žen...

Kabina se vzápětí zastavila a Orbánová mě vyvedla do potemnělého koridoru. Jeho podlaha byla stigmatizována kalužemi krve, kterou se nikdo nenamáhal vytrít, mrtvoly tu však nebyly. Zřejmě je už stačili odtáhnout do márnice. Anebo je vypustili ven z jedné z přechodových komor, mohla jsem si vybrat.

Nakonec jsme se zastavily u nízkých a bytelných dveří, které by se spíše hodily do ponorky, ne do jednoho z nejmodernějších bitevníků Asijské hegemonie. Uvnitř kajuty to však nebylo o nic lepší. Byl to krcálek o velikosti dva krát dva metry s dvojicí pryčen místo postelí, navíc s výzdobou, z níž mi bylo poněkud blivno. Jednu stěnu zabírala velká rudá vlajka se žlutými hvězdami, patřící Asijské hegemonii, na druhé pak nesměl chybět portrét velkého Hegemona, Fenga Bao.

Vpotácela jsem se dovnitř a koukla jsem se na Orbánovou. „A koupelna? Toaleta?“

„Na chodbě,“ oznámila mi suše. „Případně můžete použít tohle.“ Ukázala pod tu nižší z pryčen a já nemohla uvěřit vlastním očím, protože se tam nacházel starý keramický bažant! Pak za sebou zabouchla dveře. Čekala jsem, že zarachotí klíčem v zámku

(protože tyhle zatracené dveře měly opravdovou klíčovou díрку!), slyšela jsem však jen její vzdalující se kroky.

Dopotácela jsem se k nižší pryčně. Byla rozestlaná a deka nevypadala nijak vábně, navíc byla posetá skvrnami od moče. Byla jsem však příliš unavená na to, abych vylezla na tu horní, která byla vzorně ustlaná a čistá.

Ztěžka jsem se položila na pryčnu – jejíž tvrdost mi ihned srovnala záda – a zavřela jsem oči. Na okamžik. Jakmile jsem to udělala, ihned si ke mně začal hledat cestu ten zlověstný hlásek, skrývající se na okraji mé mysli.

„MIRANDO!“

Vytřeštila jsem oči. Nouzové osvětlení, které kajutu spoře ozařovalo, na okamžik zablikalo. Zdálo se mi, že se Feng Bao na svém portrétu tváří o něco zlověstněji.

Otočila jsem se na levý bok, abych se raději dívala do stěny, byť mě při tom zabolela zacelující se slezina.

Spánek přišel záhy. V jedné chvíli jsem ještě vnímala škrábající deku, do níž jsem byla zachumlaná a jež čpěla zvláštním oděrem, a v druhé jsem se nalézala... na oběžné dráze Uranu.

Ta velká tyrkysová bestie na mě hleděla očima, jež byly ve skutečnosti dvojicí bílých bouří na její jižní hemisféře. Přitahovala mě k sobě svou gravitací. Snažila jsem se bránit, zůstat tam nahore, ve vesmíru, nebylo mi to však souzeno.

„MIRANDO!“ hlavou mi opět zazněl onen naléhavý, nelidský hlas. Stahoval mě do hlubin, do předpekli zatracenců, které se nacházelo v nitru Uranu.

Prolétla jsem nad vnitřními prstenci, tvořenými drobnými tělesy o velikosti několika milimetrů až po několikametrové skály, a vnořila jsem se do planetární koróny. Čirá vnější atmosféra mi odhalila pohled na jednu z bouří, ve skutečnosti obří hurikán. Pod ním něco bylo. Bobtnalo to. Rostlo. Začal se zvolna trhat a odhalil čelisti, jejichž zuby se třpytily diamanty velkými jako hora.

Vykřikla jsem – a posadila se na pryčně, zbrocená potem. Chvíli trvalo, než jsem se uklidnila a srdce se mi utišilo. Měla jsem žízeň. A taky se mi chtělo na záchod. Pekelně hrozně moc.

Sklouzla jsem z pryčny a vypravila se ke dveřím. Když jsem je otevírala, hrozivě zaskřípěly v pantech.

Nahlédla jsem do koridoru, který protínal obytnou palubu. Nikde ani živá duše. A já vlastně vůbec netušila, kde se ony společné umývárny nalézají. Takže jsem se koridorem vydala jen tak nazdařbůh, rovnou za nosem.

V té chvíli jsem uslyšela tlumený zvuk. Znělo to jako RATA-TATATA. Zastavila jsem se – protože se mi to pranic nelíbilo. Chtěla jsem udělat čelem vzad a vrátit se do kajuty s tím, že použiju toho keramického bažanta, pak jsem však těsně pod stropem koridoru spatřila slabě fosforeskující cedulku, na níž se latinkou, azbukou a čínskými písmeny oznamovalo, že jdu správně, že se touhle zatracenou chodbou dostanu k umývárně a ke společným toaletám.

Takže jsem pokračovala dál, protože mě plný močový měchýř tlačil, a vůbec jsem nedbala na to zlověstné RATATATATA, které se stávalo naléhavějším.

O deset metrů dál se chodba lomila v pravém rohu a já konečně narazila na toalety, společné jak pro muže, tak i pro ženy. Když jsem vešla dovnitř, zaštípal mě v nose výrazný, nakyslý pach moči – a já zažila menší šok. Toalety totiž byly turecké, navíc tu neexistovaly kabinky! Naštěstí tu však nikdo nebyl. Rozzipovala jsem si kombinézu, nechala si ji sklouznout z ramen (pod ní jsem byla nahá), dřepa jsem si nad jednu mísu, zapuštěnou do podlahy, a povolila jsem svěrače. V té chvíli jsem dostala nevíтанou společnost. Na společné toalety se totiž vpotácel nějaký muž. Na okamžik jsem si dokonce myslela, že je opilý. Zastavil se u mísy naproti mně. Chvíli jsem si myslela, že si rozepne poklopec a zkropí ji, místo toho na ni zíral, jako by to byla televize. A mě si nevšímal.

„Co dávají?“ zeptala jsem se ho.

Otočil se a překvapeně zamrkal, když mě uviděl, jak dřepím nad protější mísou prakticky zcela nahá. A já byla zase pro změnu překvapená z faktu, že měl béžovou kombinézu zastříkanou od krve. Nejprve jsem si myslela, že je zraněný, pak mi však došlo, že to není jeho krev. A že je čerstvá.

RATATATATA, ozvalo se zlověstně z chodby.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rakev: Nemesis***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.